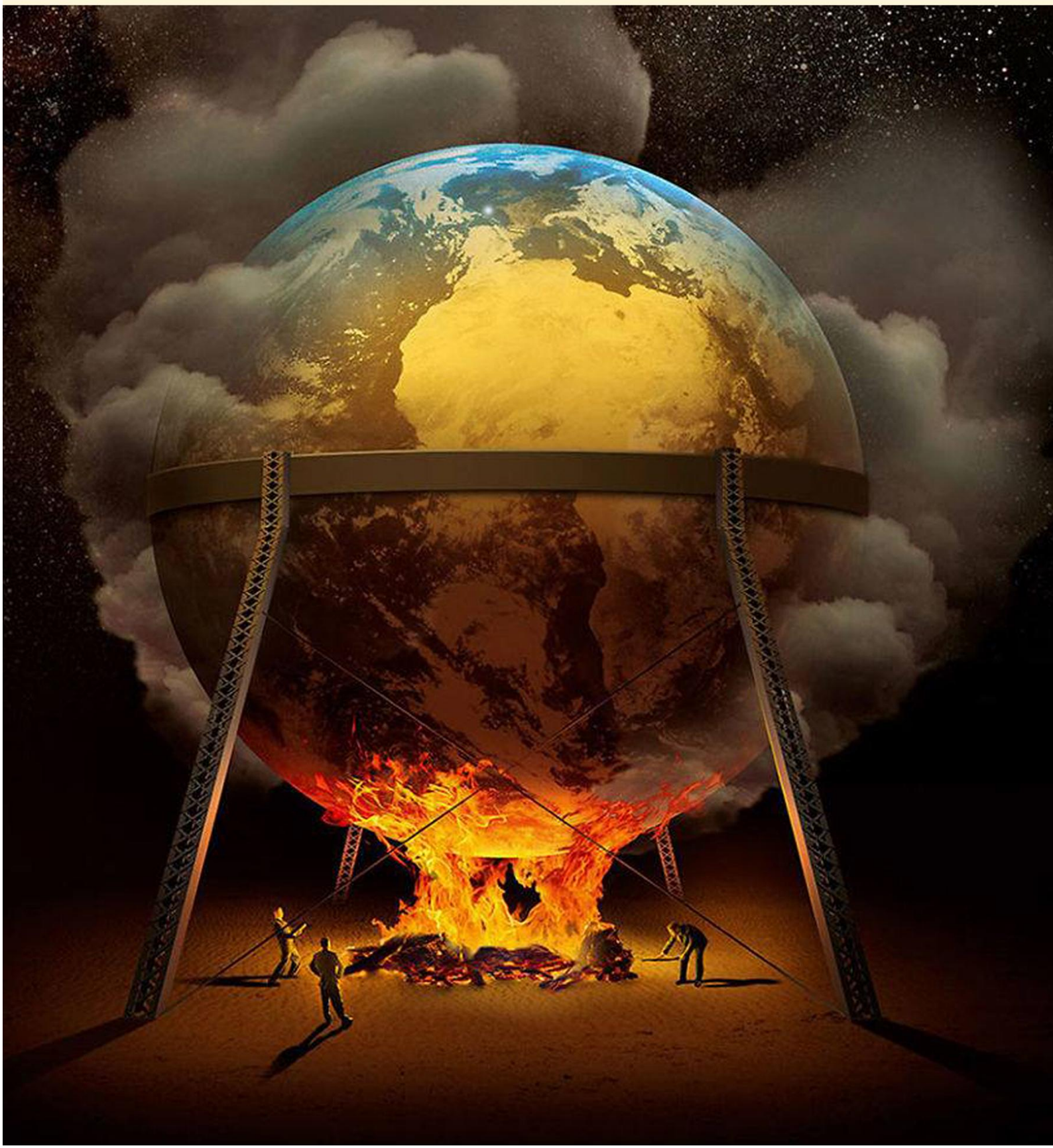

BOEM@

REVISTĂ DE LITERATURĂ ȘI ARTĂ - ISSN: 2066-0154

Septembrie 2018 (Anul X) Nr. 115 (9/2018)

Constantin CUBLEȘAN

POEZIA CA FORMĂ A EXISTENȚEI

O realitate pe care astăzi nu o mai putem eluda în nici un fel este aceea că tehnica, știința în general, a pătruns în toate formele noastre existențiale, nu în ultimul rând, poate chiar primul, în modul nostru de a comunica. Internetul a devenit o prezență, o necesitate aproape indispensabilă, în casa fiecăruia dintre noi și, iată, ne aflăm decum în fața unui produs al acestuia: scrierea literaturii.

Am avut acum vreo două luni o întâlnire, la un club din orașul în care locuiesc, cu cititorii, cu scriitorii amatori, nu pot să-i numesc diletanți, ca pe vremuri, și unul dintre cei care au citit câteva poezii mi-a mărturisit, cu anume emfază, că el este cel mai cunoscut poet din țară, întrucât fiecare poezie pe care o scrie o afișează pe *feisbuc* (ierțați-mi grafiera cuvântului în acest mod, însă exprimarea curentă mă poate justifica) și în câteva zile primește câteva zeci de mii de *laicuri* (aceeași grafieră a cuvântului, mi se pare firească), de apreciere. Așa încât, de fiecare dată când i se adună un număr suficient de asemenea creații, își alcătuiește un volum pe care îl tipărește la una din imprimăriile locale, după care lansează anunțul că e dispus să-și distribuie opul, nu prin librării, ci prin poștă, la comandă efectivă, cu plata ramburs. Tot în timp record reușește să vândă internauților (alt neologism!) câteva sute de exemplare. E, fără îndoială o performanță...

Nu știu dacă Ionuț Caragea procedează la fel însă al doilea său volum publicat, care se intitulează **M-am născut pe Google** (2007), mă poate duce cu gândul, având chiar certitudinea, că face parte din generația (generațiile!) formate prin mijlocirea internetului. Cele peste 30 de volume publicate (poezie, proză, eseistică, aforisme etc.), vor fi, multe dintre ele, dacă nu cumva chiar toate, rodul acesteia... colaborări cu calculatorul. Să nu uităm, totuși, că autorul a trăit ani de zile în Canada, iar internetul a fost singura sa legătură cu familia, cu lumea literară. Cu toate acestea, nu a renunțat la cartea de hârtie și și-a intensificat colaborările cu revistele literare, ba mai mult de atât, s-a dedicat promovării limbii și literaturii române la mii de kilometri de Țara-Mamă.

Ceea ce mi se pare într-un tot de remarcant, ca un fapt pozitiv al acestor creații lirice este, înainte de toate, limpezimea exprimării, a expresiei artistice, fără a se exersa în tot felul de artificii prozodice, cum obișnuiesc mulți dintre mai tinerii noștri confrăți, considerând că o metaforică mai contorsionată poate da impresia unei mai profunde gândiri. Nu. Dimpotrivă, Ionuț Caragea are un discurs poetic elevat, logic și cu totul datorat transpunerii în versuri a gândirii sale, a sentimentelor și nu mai puțin a emoțiilor care i-au stimulat și îi stimulează inspirația. E o poezie a meditației, dacă vreți, didactice privind rosturile cuvântului și ale poeziei. „Poezia - spune într-un loc - e picătura de rouă/ pe frunzele unei flori care se deschide/ surâzând ca o tânără femeie/ picătura cade, se unește cu o altă picătură/ și noul firicel de apă este absorbit/ de rădăcina copacului/ care mă cheamă să-i țin de urât” (**O minune de poezie**). Avem aici o autentică profesiune de credință, a creatorului, a poetului care își vede astfel *rezultatul* demersului încorporat structural firii.

De altfel, întregul volum, cu cele două părți ale sale (**Pelerinaj spre adâncuri** și **Cântece la harpa amintirilor**), la care se adaugă un frumos și pios omagiu lui Ovidiu, la

împlinirea a 2000 de ani de la trecerea în neființă a marelui poet, **Poem omagial**) se desfășoară pe axul sensurilor majore, fundamentale în ființarea pământului și a pământenilor: cuvântul și rod al acestuia: Poezia, în substanța căreia se cristalizează relația cu transcendentul, cu Dumnezeu creatorul: „uneori/ trece o cometă/ pe cerul nopții// gândul lui Dumnezeu/ se întâlnește/ cu gândul meu/ într-o lacrimă” (**Călătorie**). Având, așadar mirajul nașterii poeziei se vede îndreptățit a face recomandări utile, mai ales tinerilor poeți: „Să nu te grăbești niciunde/ în căutarea cuvintelor/ să nu scrii rime de dragul rimei/ și nici metafore de dragul/ metaforei” (**Calmul așteptării**), pentru că poezia e „pâinea neagră a cuvintelor” și prin ea, prin exprimarea ei, poetul „cutreieră o pădure de gânduri” și reușește a se cunoaște pe sine. El știe că „din cenușa abisului/ renaște dragostea/ pentru cuvântul/ de la care/ a-nceput totul” (**Cenușa din abis**).

În general, Ionuț Caragea scrie o poezie confesivă, meditativă, capabilă a pune în mișcare gândirea cititorilor cărora li se adresează și pe care îi avertizează: „voi nu știți să scrișul pe-autor îl costă,/ vreți doar o ieșire din viața anostă/ fără cheltuială, profitând întruna/ de un suflet care-i uitat de Fortuna” (**Oare cui îi pasă?**). Sunt versuri epigramatice, multe dintre poeziile sale conțin cugetări și maxime, totul ca într-o amplă decantare de înțeleșuri existențiale. Uneori e cerebral, ceea ce nu diminuează programului său de cunoaștere și autocunoaștere. Pentru că Ionuț Caragea e un artist al cuvântului, educat, cultivat, robind într-un tot creației, după cum se exprima cândva într-un interviu.

Volumul **Cenușa din abis** se recomandă de la sine ca o pledoarie pentru destinul poeziei de azi („poezia supraviețuiește”), pentru nevoia de poezie, la drept vorbind, în... viața noastră cea de toate zilele.